

Arrest

nr. 212 860 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2017 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : D. L. (..)

voornaam : B. (..)

geboortedatum : 06.06.1997

geboorteplaats : Kinshasa
nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)
In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 28.08.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.06.2017 dat hem betekend werd op 03.07.2017.

Volgens het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samenleeft met zijn Belgische partner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van de artikelen 62 en 74/11 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, van de art.7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 8 en 12 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en van het zorgvuldigheidsbeginsel dat elke administratie bindt;

Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "..."

Terwijl,

Het opstellen van wat genoemd wordt een "administratief verslag" niet gelijk staat met het horen van de betrokkene overeenkomstig art. 41 van het Handvest;

Dat moest betrokkene gehoord zijn geworden, hij had kunnen uitleggen dat hij als niet begeleide minderjarige in Frankrijk terecht is gekomen en aldaar studies heeft gedaan, die nu beëindigd zijn en dat hij in het bezit is van een verblijfsvergunning als student in Frankrijk, doch dat hij zijn carte de séjour verloren was, maar zich bij herhaling had aangeboden op de Préfecture van de Val de Marne met het oog op het afleveren van een duplicaat van zijn carte de séjour;

Dat hij verder had kunnen uitleggen welke démarches hij reeds gedaan heeft sinds 19-10-2016 om aan de nodige stukken te geraken ten einde zijn verblijf in België te regulariseren, zodat er geen sprake van

kan zijn dat de verzoekende partij nooit een poging zou ondernomen hebben om geregulariseerd te kunnen worden in België;

Dat deze informatie ertoe had kunnen leiden dat er in casu een andere beslissing zou worden genomen, zodat art. 41 Handvest werd geschonden;

En terwijl,

De Dienst Vreemdelingenzaken een zorgvuldigheidplicht heeft en minstens, wanneer haar werd medegedeeld dat de verzoekende partij een verblijfsvergunning heeft of in elk geval had in Frankrijk, met de Franse autoriteiten contact had dienen op te nemen, ten einde een en ander te controleren;

Dat door dit niet te doen, het zorgvuldigheidbeginsel werd geschonden;

Dat er immers een immens verschil is tussen een terugkeer naar Frankrijk en een terugkeer naar Congo, land waarmee de verzoekende partij geen enkele binding meer heeft;

En terwijl,

Het volstrekt foutief is te stellen dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23-06-2017;

Dat de verzoekende partij geenszins ononderbroken in België heeft verbleven sinds 19-10-2016, maar dat de verzoekende partij integendeel, is gedomicilieerd in Frankrijk en dat hij zijn legaal verblijf in Frankrijk uiteraard niet wenst op te geven, vooraleer hij opnieuw een legaal verblijf bekomt in België;

Dat de verzoekende partij zijn studies in Frankrijk heeft beëindigd en op het punt stond een arbeidsvergunning te krijgen in Frankrijk;

Dat uit de verschillende mails die de verzoekende partij ontving van de Préfecture van de Val de Marne in elk geval blijkt dat de verzoekende partij daar niet illegaal verbleef;

Dat de bestreden beslissing gesteund is op foutieve feitelijke elementen;

En terwijl,

Krachtens art. 74/14 de termijn om het land te verlaten kan teruggebracht worden tot nul dagen, indien er een risico bestaat op onderduiken, het niet respecteren van een preventieve maatregel, een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid of fraude;

Dat er in casu geen sprake kan zijn van onderduiken, daar het uiteraard de bedoeling is van de verzoekende partij om ooit eens te kunnen samenwonen met zijn geliefde, waarvan het adres gekend is en dat voor het overige de woonplaats van de verzoekende partij in Frankrijk eveneens bekend is;

Dat de overige bepalingen van art. 74/14 niet van toepassing zijn op de verzoekende partij;

Dat bijgevolg er ten onrechte geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zodat art. 74/11 Vw werd geschonden;

En terwijl,

In de beslissing ten onrechte vermeld wordt dat er een proportionele beslissing werd genomen, nu het vast staat dat de verzoekende partij navigerend tussen België en Frankrijk, sinds geruime tijd probeert een legaal verblijf te krijgen in België ten einde in het huwelijk te kunnen treden met zijn vriendin;

Dat aan iemand die minstens een verblijfsvergunning heeft gehad in Frankrijk en waarvan niet betwist wordt dat hij wil samenwonen met zijn vriendin, geen inreisverbod voor zo maar eventjes 2 jaar kan worden opgelegd, nu de Dienst Vreemdelingenzaken, zelfs niet verplicht is een inreisverbod op te leggen;

Dat de beslissing op dit punt disproportioneel is en art. 8 E.V.R.M. schendt evenals art. 7 van het Handvest;”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Waar de verzoekende partij stelt dat ze niet gehoord werd door de verwerende partij en de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, wordt gewezen op wat volgt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.5. In haar middel gaat de verzoekende partij hoofdzakelijk in op het feit dat zij had kunnen uitleggen dat zij als niet begeleide minderjarige in Frankrijk terecht is gekomen en aldaar studies heeft gedaan en dat zij in het bezit is van een verblijfsvergunning in Frankrijk, doch dat zij haar carte de séjour verloren was, maar dat zij zich bij herhaling heeft aangeboden bij de Préfecture van Val-de-Marne waar haar een duplicaat van haar carte de séjour zou worden afgeleverd alsook dat zij verder had kunnen uitleggen welke démarches zij reeds gedaan heeft sinds 19 oktober 2016 om aan de nodige stukken te geraken ten einde haar verblijf in België te regulariseren.

De Raad stelt evenwel vast dat de bijkomende informatie die de verzoekende partij thans geeft niet tot het besluit kan leiden dat deze van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Haar betoog verandert immers niets aan de vaststelling dat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd en dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij zou samenwonen met een Belgische. Verzoekende partij betoogt thans dat zij in bezit is van een geldige Franse verblijfsvergunning maar uit geen enkel van de door haar voorgelegde stukken blijkt dat dit werkelijk zo is. Waar zij nog betoogt dat zij studies heeft gedaan in Frankrijk die thans beëindigd zijn, ziet de Raad niet in, en maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk, op welke manier dit gegeven van enige invloed had kunnen zijn op de besluitvorming. Verzoekende partij erkent immers zelf dat haar

studies beëindigd zijn. Uit het stuk 6 dat zij voegt en waaruit blijkt dat zij aangifte heeft gedaan van verlies van haar portefeuille kan voorts evenmin opgemaakt worden dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog in bezit was van een geldige verblijfsvergunning. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken dat zij zich inderdaad diverse keren aangemeld heeft bij de Préfecture van Val-de-Marne maar – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – kaderden deze aanmeldingen niet in het verkrijgen van een duplicaat van haar verloren verblijfskaart, maar wel met het oog op een vernieuwing van haar verblijf als student. Bijgevolg toont verzoekende partij ook hiermee niet aan dat zij wel degelijk in bezit was van een geldige verblijfsvergunning op het ogenblik van haar aantreffen en maakt zij ook op dit vlak niet aannemelijk dat deze gegevens een ander licht op de besluitvorming hadden kunnen werpen.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.6. De kritiek van verzoekende partij dat een terugkeer naar Congo iets anders is dan een terugkeer naar Frankrijk betreft in wezen een kritiek op het terugkeerbesluit en niet op de thans bestreden beslissing zodat deze kritiek niet dienstig is. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk contact had opgenomen met Frankrijk ten einde na te gaan of zij aldaar nog een verblijfsvergunning had.

2.7. Met haar niet onderbouwd betoog dat zij niet ononderbroken in België heeft verbleven sinds 19 oktober 2016 doet de verzoekende partij voorts geenszins afbreuk aan de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere verwijderingsmaatregel. Uit niets blijkt immers dat zij het Belgische grondgebied sinds 19 oktober 2016 heeft verlaten, daar waar de verwerende partij zich ent op objectieve gegevens waaruit blijkt dat zij sinds 19 oktober 2016 op het grondgebied verblijft, toegelaten tot 17 januari 2017 en dat haar op 3 juli 2017 een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten. Nu zij op 28 augustus 2017 werd aangetroffen kon de verwerende partij wel degelijk op goede gronden oordelen dat zij aan dit bevel geen gevolg heeft gegeven, minstens toont de verzoekende partij niet anderszins aan.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij wel degelijk pogingen ondernomen heeft om haar verblijf in België te regulariseren dient alleszins gesteld dat uit de voorgelegde stukken enkel blijkt dat zij pas op 22 augustus 2017 een aanvraag tot rechtsbijstand heeft ingediend met betrekking tot “cohabitation legale”, dewelke op 22 augustus 2017 werd goedgekeurd maar dat niet blijkt dat zijzelf daadwerkelijk stappen ondernomen heeft om een aanvraag in kader van wettelijke samenwoning in te dienen. Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat het louter aanvragen van rechtsbijstand een bewijs vormt dat zij wel degelijk haar verblijf heeft trachten te regulariseren. Immers blijkt uit geen enkel van de voorgelegde stukken dat zij dergelijke stappen ondernomen heeft, dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, met name dat zij al sinds 19 oktober 2016 alles in het werk stelt om het verblijf te legaliseren.

2.8. Verzoekende partij toont met haar betoog ook geen schending aan van artikel 8 EVRM of artikel 7 van het Handvest. Immers werd verzoekende partij nooit toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden en betreft haar situatie aldus niet degene van een gevestigde vreemdeling. In casu gaat het om een eerste toelating waarbij erop moet gewezen worden dat zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89) of artikel 7 van het Handvest. Het bestreden inreisverbod leidt vooreerst niet noodzakelijk tot een definitieve scheiding. Immers staat het de verzoekende partij vrij de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen wanneer blijkt dat zij in kader van haar gezinsleven voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat haar gezinsleven onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er ten slotte nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven hiermee verder te onderhouden. De bestreden beslissing verhindert evenmin dat de verzoekende partij en haar partner elkaar ontmoeten in het land van herkomst van de verzoekende partij of elders buiten het grondgebied van de Schengenstaten. Bovendien worden in het verzoekschrift geen hinderpalen aangehaald die het verderzetten van het gezinsleven elders verhinderen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat haar

recht om te huwen geschaad wordt door de bestreden beslissing. Immers staat het haar vrij in het buitenland te huwen of de opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod wanneer zij aan de voorwaarden voldoet om in België te huwen. Een schending van artikel 12 EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst er daarnaast nog op dat verwerende partij conform artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient over te gaan tot de afgifte van een inreisverbod:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij niet valt onder één van deze bepalingen. Meer nog, er werd vastgesteld dat zij onder beide toepassingsgevallen valt. De Raad verwijst voor de volledigheid ook naar de verwerping van het beroep tegen de verwijderingsmaatregel van 28 augustus 2017 waarmee onderhavig inreisverbod gepaard gaat, met name arrest nr. 212 857 van 26 november 2018.

Verzoekende partij heeft voorts geen blijk gegeven van humanitaire omstandigheden die de verwerende partij ertoe hadden moeten weerhouden om een inreisverbod op te leggen. Verzoekende partij maakt in casu in het geheel niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of foutieve gronden geoordeeld heeft dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is gelet op de gegeven motieven daartoe in de bestreden beslissing.

2.9. Waar de verzoekende partij nog de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en niet op een inreisverbod zodat de verzoekende partij de schending van dit artikel in kader van onderhavig beroep niet dienstig kan opwerpen. De Raad benadrukt daarbij dat het beroep tegen de verwijderingsmaatregel van 28 augustus 2017 waarmee onderhavig inreisverbod gepaard gaat, verworpen werd bij arrest nr. 212 857 van 26 november 2018.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER